

Kraften af hans opstandelse Asbjørn Aavik - "Efter påskemorgen"

Især ved påsketid læser vi de sidste kapitler, de fire evangelister har givet os. Afsnittene om Jesu opstandelse standser vi ofte længe ved. Det gør vi muligvis mest, når vi bliver gamle og ved, at dagen hælder. Så lukker vi bogen og takker for det dyrebare håb om en opstandelse fra de døde. Folder hænderne og beder om at blive oprejst til det evige liv i den første opstandelse, når gravene åbnes.

Det er rigtigt og det er velbehageligt for Herren at modtage disse suk fra børn, der nærmer sig graven. Vi skal bede denne bøn hver dag. Men læser vi Bibelen i sammenhæng, finder vi hurtigt ud af, at dette under hin morgen nær Golgata indebærer et væld af rigdom for os Guds børn under vandringerne i efterfølgelse.

Den sprængte grav vidner om Jesu endelige og fuldstændige sejr over alle kræfter, som stod ham imod både på jorden og i afgrunden. Slutscenen er ikke datidens religiøse ledesers segl på den tunge sten, der blev væltet for indgangen til gravkammeret. Det er heller ikke vagten, som de samme ledere havde fået stillet til rådighed af landets myndigheder til bevogtning af stenen med seglene. Nej, morgenen er en engel, som ikke blot viftede den store sten bort, men tilmed satte sig på den!

Jesu Kristi opstandelse var ikke alene en sejr over døden og dens magt, men også en sejr for livet. Deri ligger ikke kun et opstandeshåb for os Guds børn i verden. Nej, påskemorgen lukker vide døre op til sejrskraft, til åndelig opstandelseskraft for mig - en svag og svigtende discipel i efterfølgelse. Kristi opstandelse vidner ikke bare om himmeldøre, som engle vil åbne for mig ved legemets opstandelse. Nej, Det nye Testamente vidner stærkt og klart om døre, der springer op for de troende - åndeligt talt - mens vi lever. Sejrsdøre ind til al den rigdom, Jesus vandt til os ved sin død og soning. For Kristi opstandelse hører med til selve soningsværket. Eller det er rettere sagt en besegling på, at nu var det fuldført. Der var sat punktum for det værk, Faderen overgav Sønnen at fuldende som Menneskesønnen.

Sendebudet fra Himmelen, en engel, satte sig på stenen. Det er herligt at læse det. Sæt en streg under det i Bibelen! På samme måde satte Jesus sig ved himmelfarten ved Faderens højre side. Det er fuldbragt. En jordisk afslutning for Jesus, men en begyndelse for os!

Mens vi lever

Kristi opstandelse taler om nyskabende kraft, et oprejsningsunder, omskaberkraft til det menneske, som her i livet modtager hans kald til frelse og tilgivelse til en helt ny vandring i Frelserens spor. Virkelig vækkelse og omvendelse er en revolution i et menneskes liv. Der er tale om et opstandelsens under. Der kommer noget helt nyt fra et gravkammer og ud i en påskemorgens solopgang. Det er en stærk personlig oplevelse. Opvækket og ført ud i dagen og som Skriften siger: Til et nyt liv.

I denne forbindelse er det, at apostelen Paulus taler til os om det, han kalder opstandelseskraften, der skal være virksom i vore liv, mens vi vandrer ad den smalle vej mod Paradis.

- *For at jeg må kende ham og kraften i hans opstandelse. . . ([Fil. 3,10](#))*

Da jeg som ganske ung kristen og teenager hurtigt læste dette kapitel i Paulus' brev igennem, tænkte jeg på den kraft, som engang skal åbenbares, når Jesus kalder de døde ud af gravene. Og det var jo en stor åbenbaring for en ung og ny kristen. Men efter års modning i efterfølgelse stod det mig klart, at det er et budskab til os før vor død. Det er et løfte om kraft til sejr og åndelig vækst i Frelserens spor. Det er noget, jeg skal få i eje, mens jeg behøver det på den smalle vej gennem en verden, som bare vil kvæle det spæde liv, der er skabt ved tilgivelse og uforskyldt nådig forløsning.

Kraften i hans opstandelse-?

Heldigvis har Paulus forklaret os dette. Ja, han forklarer en lille og ung menighed i en hedensk by

det - en flok, der kæmper i et ugudeligt verdensrige for at bevare troen, mens de lever. Paulus siger ganske enkelt, at kraften er det samme som at kende Kristus Jesus ([Fil. 3,8](#)). Og Kristus lærer man at kende ved at læse meget i Bibelen og ved at være stille i bøn og i ro meditere over det, man læser. Da sker det, at engelen rejser sig fra stenen, lægger hånden på ens skulder og taler for tronen i det høje: - Her er din vej til den sejr, Frelseren vandt for dig ved sin død og soning. Din sejrskraft er at kende den opstandne. Og dette kendskab vil bogen, du har på dine knæ, give dig.

I samme vers skriver Paulus: - Få Kristus i eje. Men, indvender du nu, alt er jo en gave, som jeg modtager uden noget vederlag fra min side. Nej, siger denne Kristi største apostel, sådan er det ikke. Han nævner to ting, der er nødvendige for at vinde og få del i den sejrskraft, som er Jesus selv:

- For hans skyld har jeg tabt alt!

- Jeg regner det for skarn!

Disse to sætninger finder du i vers 8. De er værd at understrege.

Ingen troende vil nogen sinde vinde Kristus, hans fylde og kraft, på en lodseddel købt for en krone. Kraften i efterfølgelse og til hellig overgivelse fås ikke på udsalg. Fås heller ikke ved at putte en mønt i en automat, hvorefter man så fortsætter med at leve sit kristne liv i ligegyldighed og uden eget ansvar.

Da jeg blev døbt, sagde præsten noget i denne retning: - Lad os høre forsagelsen og troen, som vi døber vore børn til. .. Og jeg er af en så gammel konfirmandårgang, at præsten gentog det for mig, da jeg knælede ved alterringen. Han gentog det som et spørgsmål. Og nu gjaldt det Djævelen og alt hans væsen.

Ordet forsagelse er gledet ud af forkyndelsen i dag. Lyder det en og anden gang stærkt, hviskes der ved udgangsdørene: - Lovisk tale! Men Paulus lærer, at det hører med til det at vinde Kristus, kende ham, og ved dette opleve kraften af hans opstandelse. Kende denne kraft hverdag og helligdag, i medgang og modgang, på prædikestolen og i vaskekælderen.

Forsagelsen i efterfølgelsen er ikke en slags betaling eller et vederlag, jeg lægger ved Kristi tronstols fodskammel for at få rigere del i opstandelseskraften. Alt den slags vil englen Gabriel feje væk fra helligdommen. Der er ikke noget, der hedder »byttehandel«. Alt er gave.

Men under vandringen i efterfølgelse og tjeneste falder Den hellige Ånds stærke og gennemtrængende projektørlys igen og igen ind over vort liv. Standser længe ved noget, jeg klamrer mig til. Ved noget, Jeg ikke vil give slip på. Det er noget urent, som jeg undskylder. Det er måske min egenvilje. En ret til selv at råde over liv og tid. Ingen skal have lov at blande sig i det. Eller måske min fornærmethed over at være tilsidesat. Min misundelse måske. Hvilken skarndynge! Ja, er det ikke det, Paulus kalder den slags?

I opgøret under Åndens skarpe projektør i en ny vækkelse eller i en stærk fornyelse opdager jeg alt dette, som hænger så fast ved mig. Samtidig bliver det mig tindrende klart i det stærke ovenlys, at hele denne skarndynge ligger mellem Jesus og mig. Det har hobet sig op gennem årene. Den hindrer udsigten til nådens trone. Sand vækkelse og åndelig fornyelse indebærer også et opgør - alt mit skarn bliver i Jesu navn og ved hans naglernærkede hånd kastet i havets dyb. Det kan medføre en smertefuld gang til broder eller søster i forsamlingen eller til en medarbejder, som jeg må række hånden til i et opgør og bøn om tilgivelse. Den slags koster noget, men det gælder livet - her og hisset. Et kort liv. Jesus ønsker, at mine skridt over jorden skulle være en åbenbaring af guddommelig kraft til sejr. Det sker ene og alene ved kraften af hans opstandelse. Det sker ved den sejrskraft, han vandt os ved sin død, og som blev beseglet ved hans opstandelse og tronbestigelse ved Faderens højre.

Kende sig selv

Her er vi ved porten ind til det at kende Jesus Kristus og kraften af hans opstandelse. Derfor græder den unge mand ved vækkelsesmødet. Lidt længere inde, lige ved vinduet, sidder en aldrende mand bøjet og med hovedet i hænderne. Nogle tårer pibler frem mellem fingrene. De drypper ned på gulvet-.

- Hvad er det?

Jo Ordet, budskabet den aften har ramt. Pilene har ramt lige i hjertet. Den hellige Ånd har overbevist om synd og urenhed. Sagt klart og tydeligt, at du går fortabt, hvis du ikke vender om. Det er jo Åndens første gerning i verden:

- *Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd ... ([Joh.16,8](#))*

Det at møde sig selv, blive fortabt i sig selv og helt igennem hjælpeløs, er Skriftens vej til sandheden om at kende ham. Uden nød over synden, fortabthed og fortvivlelse søger vi heller ikke efter en forløser, en, som renses, tilgiver og giver hjertet fred.

Og netop dette er kraften af hans opstandelse. For påskemorgen er Faderens besegling på, at forsoningen nu er fuldbyrdet. Alt er gjort op. Prisen betalt ([1.Kor. 6,20](#)). Så kraften i Kristi opstandelse er ikke begrænset til, at en troende i den første opstandelse rejstes fra støv og muld og går ind i en evig tilværelse hos Jesus med et herliggjort legeme. Nej, denne opstandelseskraft må virke i vore liv under den korte vandring på jorden. Herren ønsker og venter, at vore liv i efterfølgelse skal være præget af denne gennemtrængende og grænsesprængende kraft. Åndelig talt en vedvarende opvækkelse fra det døde. Et dagligt under, der skaber noget og giver ungt og sprudlende liv selv i alderdommens år.

Netop derfor begynder Jesus ved Ånden og Ordet altid med en dyb og stærk nød over synden hos den, han opsøger. Han gør os hjælpeløse og fortabte i os selv. Ingen er så forkomne som den unge og den ældre, der finder vej frem til »bodsbenken« og kaster sig ned ved korsets fod. Alene der åbenbares kraften - resultatet - af Jesu Kristi opstandelse. Alene der er porten ind til frelse, forløsning, hellig fred og kraft til en helt ny vandring.

Møde sig selv

Kraften af Kristi opstandelse åbenbares ikke kun, da vækkelsen gik over din eller min hjemegn. Det er noget, der må ske om igen og om igen under vor vandring mod Paradis og det evige liv. Den treenige Gud har ved Ånden taget bolig i mit hjerte. Det har Jesus forkyndt os klart og tydeligt ved sin tjener Paulus:

- *Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? ([1. Kor. 3,16](#))*

- *Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fået fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv. I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme! ([1.Kor. 6,19-20](#))*

Men den hellige Ånd kommer fra Himmels høje, rene og skinnende sale. Derfor må han have det rent omkring sig i mit hjertes tempelbolig. En bolig i en uren verden, der er vanskelig at komme igennem for en troende, som vil leve helligt, rent og sandt til ære for Jesus. Tempelboligen må renses daglig. Synd må bekendes. Der er tale om et dagligt opgør med Gud og med medvandrere. Tilgivelsen, syndernes forladelse bringer atter freden tilbage til Åndens bolig. Dette er min daglige fornyelse. Den virkes ved kraften af Jesu Kristi opstandelse. Hans sejr bliver min i en stærk, daglig oplevelse. Men baggrunden er en daglig død - selvlivets død. Et møde med mig selv er ikke behageligt, glemmes ikke så let.

En stor og tung sten lukkede for Kristi gennembrud en tidlig påskemorgen. En engel løftede sin hånd, og stenen gled bort. Da trådte den sejrende Kristus frem. Er det gravstene af den slags, der lukker af for dig i livet i efterfølgelse? Er der noget, der hindrer Kristi opstandelseskraft i at gennemtrænge liv og vandring? Er det sløvhed og slendrian i mit bønsliv, der atter bliver en hindrende gravsten? Guds stemme når mig ikke. Når påskemorgens sejskraft mig heller ikke til daglig, hellig vandring, fred, glæde, lovsang og vidnesbyrd, der trænger sig på ...

Fornyelse

Således bliver livet med Jesus en daglig sønderknuselse, en daglig konfrontation med mig selv og mit egocentriske liv. Men samtidig bliver det en ny sejsfornyelse. For Jesu Kristi opstandelseskraft

virker alene der, hvor døden først kommer til at råde og gøre sin gerning - sejrslivets død. Derfor ønsker Jesus, at hans menighed i verden skal leve i fornyelsen. Det vil sige, at hver enkelt troende daglig møder sig selv. Først da vil forsamlingen opleve det, som apostelen Paulus kalder kraften af hans opstandelse. En guddommelig sejrskraft, der gennemstrømmer sjæl og sind, oprejser de faldne og leder vore skridt til vandringen på den smalle vej.

Igen og igen må unge og gamle tilbage til - »bodsbænken« - i nød og tårer. De må møde sig selv. Men også dette: En engel er på pletten og vælter en tung sten til side. Og på ny overstråler og gennemstråler Kristi sejrskraft den unge og den gamle, der bøjes i bod og bekendelse.

Og hemmeligheden?

Den er så gammel som Den hellige Skrift:

- *Offer for Gud er en senderbrudt ånd; et senderbrudt, sønderknust hjerte agter du ikke ringe, o Gud.* ([Salme 51,19](#))

Da har Den hellige Ånd gjort sin gerning i menigheden, Budskabet om Jesu Kristi sonende død og lidelse har atter ført til et knæfald. Guddommelig kærlighed overvældede mig. Er jeg, dette lille menneske i verden, så højt elsket, at Jesus ville dø i mit sted, så skal han også eje mig helt og fuldt. Jeg bryder sammen her for dit åsyn, Jesus. Lad nu din opstandelseskraft virke i mit liv!

Og Herren åbner sin frelserfavn for den unge ved enden af en bænk, og for den gamle i lyset fra et vindue, nu side om side i et knæfald - som troende:

- *Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »Hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden nedbøjede for al kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerter til live.* ([Es. 57,15](#))

Hellig uro

Jo dybere jeg bliver lukket ind i Jesu smerte og lidelse, des stærkere bliver trangen og længselen efter at falde ned ved hans fodskammel i hellig tak og tilbedelse.

Jo længere Jesus kommer ind i mit eget hjerte og liv, des længere når han ud i den store verden. Sådan som min åndelige afstand eller nærhed er til Jesu Kristi kors, bliver hans afstand eller nærhed til mine medmennesker.

Så dybt, så stærkt, som jeg får lov at opleve samfundet med Jesu Kristi lidelser - ikke kun eje kundskaben om dem - føler jeg smerten for jordens millioner, der endnu ikke har hørt om ham ([Fil. 3, 10](#)).

Jo flere trin Jesus kommer op til mit hjertes tempels tronsæde, til det kongelige herredømme i liv og vandring, jo dybere kan han stige ned i jordens mest beskidte og glemte slum.

Jo flere rum du åbner for ham i dit hjertes tempel, des flere sale vil lukke dørene op for ham på alle jordens kontinenter.

Får Jesus i hellig nærhed lov til at åbenbare mig, at hans byrde som stedfortræder var tung som alle jordens bjerge, kan den fred, han ved mig bringer til jordens yderste grænse, blive vid som alle have og dyb som oceanet.

Jo dybere ind i varmen fra samfundet med Frelseren og kraften af hans opstandelse jeg lever, des klarere bliver dette for mig: - Kaldet til en tjeneste, min opgave i Guds rige er dybest set ikke forpligtelse eller slid, men et helligt privilegium. En gengave. Det er en tak for Golgata, for tilgivelsen og håbet om evig salighed. Min realisation af mig selv i efterfølgelsen må blive en realisation af Kristus.

Mission er »varmekraft-værk«.

(Kapitel fra "Efter påskemorgen - Jesus møder sine svigtende børn" af Asbjørn Aavik - Dansk Luthersk Forlag 1985 - Shafan 02-04-13)